

Bram Vermeulen, De Beuk Erin 1

En als ik niet meer huil als ik de nevel zie boven de stille velden
Hoe de zon zijn stralen breekt uit gaten in de lucht
Hoe vogels strepen trekken in hun vlucht
Als ik daarvan niet meer huil, wil ik dan nog wel bestaan?

En als ik niet meer beef als ik jouw lichaam zie, de snelheid van je lach
Hoe n beweging van je hoofd je gemoed verraad
Hoe ieder ongesproken woord mij hier verloren achterlaat
Als ik daarvan niet meer beef, ach, wil ik dan nog wel bestaan?

De beuk erin. De beuk erin.
Ik geef het toe zo heeft het allemaal geen zin.
De beuk erin. De beuk erin.
Alles moet weg en dat is pas het begin.

En als ik niet meer vecht, als ik het strijden zie, de logica van het bestaan,
Hoe mensen in het overleven automatisch verder gaan
Het dodelijk geweld van geld trek ik mij niet meer aan.
Als ik daartegen niet meer vecht, waarom zou ik dan nog bestaan?

De beuk erin. De beuk erin.
Ik geef het toe zo heeft het allemaal geen zin.
De beuk erin. De beuk erin.
Alles moet weg en dat is pas het begin.

Ik meet alles wat ik zie aan wat ik eerder zag,
zodat ik nooit iets anders denk dan wat ik al dacht.
Zo gaat alles keurig net zoals ik had verwacht.
Alles veilig en bekend, nooit is er meer iets onverwacht.
Alles past, niets is te groot.
Ik hoef niet eens te overleven want ik ben al dood.

De beuk erin. De beuk erin.
Ik geef het toe zo heeft het allemaal geen zin.
De beuk erin. De beuk erin.
Alles moet weg en dat is pas het begin.

Alle uitgesleten paden in mijn hoofd moeten met de sloper mee.
Ik wil nu en alles anders, ik wil nooit meer als ik deed.

De beuk erin. De beuk erin.
Ik geef het toe zo heeft het allemaal geen zin.
De beuk erin. De beuk erin.
Alles moet weg en dat is pas het begin.